

tens Retfærdighed. Ja, men denne Skat paalignes nu en Gang Mennesker, og jeg tror, det vil være meget vanskeligt at faa Mennesker, som de nu een Gang er, til at erkende en Skats Retfærdighed, hvis den pludselig og voldsomt forrykkede Forholdet mellem Byens og Landets Beskatning. Derfor har vi, erkender jeg, lagt megen Vægt paa ved Skattens Konstruktion at undgaa dette, saaledes at Skatten i det væsentlige bliver ligeligt fordelt mellem By og Land, om end der kan ske Forskydninger indenfor Beskatningen paa Landet og indenfor Beskatningen i Byerne.

Til det ærede Medlem Hr. Pinholt vil jeg sige, at Skovenes Vurdering er et meget vanskeligt Spørgsmaal, og Regeringen har ogsaa taget en afventende Stilling til dette Spørgsmaal og maatte tage en afventende Stilling, idet Over-Skyldraadets Undersøgelse af Skovvurderingerne ikke var endt, den Gang Forslaget blev fremsat, og vi maa nødvendigvis afvente den nærmere Undersøgelse, som Over-Skyldraadet beskæftiger sig med i dette Øjeblik, og se, hvad Resultatet deraf bliver, for at kunne drøfte Sagen med Udbytte. Det er imidlertid ikke min Mening, at dette Lovforslag skal forlade Rigsdagen, inden dette Spørgsmaal er blevet drøftet til Bunds, og det er min Hensigt, naar Over-Skyldraadet har taget Standpunkt til Sagen, da at forelægge dette Standpunkt med dets Motivering for Udvalget og forhandle med Udvalget derom. Vi vil saa kunne se, om det er tilstrækkeligt, saaledes som jeg har tænkt mig, at give de nærmere Regler for Skovenes Vurdering i reglementsmaessig Form i den Vejledning, som Ministeriet udsteder med Hensyn til Benyttelse af Skatten, eller om det maatte menes hensigtsmaessigere at indsætte noget derom i Loven. Det maa blive Genstand for nærmere Drøftelse mellem Ministeren og Udvalget. For øvrigt antager jeg, at Over-Skyldraadet vil have endt sine Overvejelser angaaende denne Sag i Begyndelsen af 1922, og der vil altsaa blive rig Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal. — Det ærede Medlem fremdrog desuden Spørgsmaalet om Hedeplantagernes Beskatning. Angaaende dette Spørgsmaal skal jeg være villig til at underhandle med Udvalget, om der er Grund til at gaa videre med Hensyn til Fritagelse, end man nu gaar.

Til det ærede Medlem Hr. Wilmann vil jeg sige, at jeg synes ikke, han har Ret til at lægge saa megen Vægt, som han gjorde, paa de 10 000 Kr.s Fradrag som en „fiffig“ Foranstaltning, der ad en Omvej

skulde laste større Byrder paa Byerne end paa Landet. Det har i alt Fald aldeles ikke været Meningen dermed. Meningen har været den dels at give en Erstatning for de nuværende Fradrag og dels, at dette Moment skulde virke regulerende paa Skatten, saaledes at man undgik alt for store Forskydninger i Skatteforholdet mellem Land og By, og ligeledes i det hele og store at skaane Bygningsværdien, navnlig for de smaa Ejendomme, saa meget som muligt. Det ærede Medlem maa jo ogsaa erindre, at de Regler, der gælder med Hensyn til de store Lejehuse i Byerne, har altid været erkendt at være lidet heldige, og jeg tror ikke paa nogen Maade, de har virket efter deres Hensigt. For det første er der jo det ved disse Bestemmelser, at de ved den naturlige Udviklings Gang har faaet mindre og mindre Betydning hvert Aar, idet Huslejerne er støget, saaledes at det er færre og færre Lejligheder, der er kommet i Betragtning ved den nuværende Lovs Fradragsbestemmelser. Men naar det saaledes efterhaanden bliver til, at det kun bliver Undtagelsestilfælde, hvor disse Fradrag kommer til at virke, tror jeg, jeg tør sige, at de faar en uheldig Virkning, som saadanne pletvise og ret tilfældige Undtagelser altid faar i en Skattelovgivning. De kommer nemlig ikke til at paavirke Lejeniveauet i det hele i Byerne, men bliver mere eller mindre en Gave til tilfældige Ejendomsbesiddere. Jeg tror ikke, at disse Bestemmelser har virket heldigt, og jeg tror ikke, man skal ønske at genoplive dem under nogen anden Form.

Der blev baade af det ærede Medlem Hr. Wilmann og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen lyst efter den kommunale Grundbeskatning. Nu er jeg jo fuldstændig klar over, at det vil være rigtigt, at Rigsdagen faar disse to store Omraader til Behandling samtidig, saaledes at man kan faa en vis Sammenhæng derimellem og saaledes, at man kan lade det, man bestemmer paa det ene Omraade, faa tilbørlig Virkning ogsaa paa det andet. Men det var en ganske naturlig Ting, at Indenrigsministeriet ønskede at se det Grundlag, Regeringen vilde forelægge, og ogsaa ønskede at se, hvilken Modtagelse det fik, før man lagde sidste Haand paa Værket med Hensyn til Forslaget om den kommunale Grundskat. Men Indenrigsministeriet er saa langt fremme i sine Overvejelser, at jeg tør love, at Forslaget vil kunne komme til at foreligge saa betids, at Overvejelsen af denne Sag vil kunne finde